

**ת"פ 28759/05/15 - מדינת ישראל נגד ערן מלכה (הדין)
(הופרד), רונאל פישר, רות דוד, יאיר ביטון, שי (ישעיהו) ברס, יוסף
נחמיאס, אביב נחמיאס (עניינו הסתיים),**

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' סגן הנשיא משה סובל

08 אפריל 2019

ת"פ 28759-05-15

המאשימה	מדינת ישראל
הנאשמים	נגד 1. ערן מלכה (הדין הופרד), 2. רונאל פישר, 3. רות דוד, 4. יאיר ביטון, 5. שי (ישעיהו) ברס, 6. יוסף נחמיאס, 7. אביב נחמיאס (עניינו הסתיים),

גזר דין (נאשם 6)

1. נאשם 6, יוסף נחמיאס (להלן - **הנאשם**), הורשע ביום 24.2.19 על פי הודאתו בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **החוק**). הרשעת הנאשם נעשתה במסגרת הסדר טיעון עליו הודיעו לבית המשפט באותו היום ב"כ המאשימה וב"כ נאשמים 6 ו-7. במסגרת ההסדר הוסכם כי הנאשם יחזור בו מכפירתו בעובדות שנטענו נגדו בכתב האישום (המתקן בשלישית), יודה בעובדות המפורטות בנספח להסדר, ויורשע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. המאשימה תבקש מבית המשפט להשית על הנאשם עונש של ארבעה חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות (בכפוף לכך שחוות דעת הממונה על עבודות שירות תאפשר זאת), ואילו ההגנה תבקש מבית המשפט שלא לכלול בעונש רכיב של עבודות שירות. בנוסף, יושתו על הנאשם קנס שלא יפחת מ-100,000 ₪ ולא יעלה על 200,000 ₪, וכן עונש של מאסר מותנה לפי שיקול דעת בית המשפט. עוד הוסכם כי במסגרת הטיעונים לעונש לא יחרגו הצדדים מתיאור העובדות והאירועים בנספח להסדר, לא יסתרו אותם ולא יסיפו עליהם.

2. ואלה העובדות המפורטות בנספח להסדר, בהן הודה הנאשם, ובעטיין הורשע בשיבוש מהלכי משפט:

- א. בתחילת 2013, או בסמוך לכך, רונאל פישר זימן את האחים נחמיאס להגיע בדחיפות למשרדו.
- ב. במהלך הפגישה, פישר סיפר לאחים נחמיאס כי ברשותו מידע בעל ערך רב עבורם, ואולם תמורת המידע הוא מבקש כסף 'על המקום' ומראש, כאשר הוא אומר לאחים נחמיאס 'תסמכו עלי'.
- ג. פישר הדגיש את חשיבות המידע וציין שלדעתו כעורך הדין שלהם המידע שווה עבורם הרבה יותר מהסכום המבוקש. למרות בקשת האחים נחמיאס

עמוד 1

להבין ולו במעט עבור מה הם נדרשים לשלם, פישר התקש שלא לספר
דבר אודות המידע שברשותו עד לאחר קבלת התשלום.

ד. פישר שכנע את האחים נחמיאס שהדבר כדאי עבורם, ויוסף ניאות
להעביר לפישר כסף, כאשר הוא מניח שהמידע שיקבל הינו מידע עסקי.

ה. או אז, ורק לאחר שהעביר יוסף 50,000 דולר לפישר לפי דרישתו,
הופתעו האחים נחמיאס לגלות שמדובר במידע אודות חקירה פלילית
בעניינם: פישר אמר להם כי מתנהלת נגדם חקירה פלילית סמויה, מתי
תהפוך החקירה לגלויה (מועד הפרוץ), וכי הם צפויים להיעצר לצורך
החקירה.

ו. יוסף סיפר לפישר שהוא ממילא מתכנן לשהות בחו"ל במועד המיועד
למעצרו, ופישר הפציר בו כי אכן יטוס לחו"ל, ושלא יחזור לישראל עד
לאחר קבלת אישור ממנו.

ז. יוסף אכן טס לחו"ל ביוזעו כי בכך יסוכל מעצרו במועד הפרוץ, ופישר טס
בסמוך לאחר הפרוץ לחו"ל, על מנת לפגוש את יוסף בחו"ל, ולהכינו שם
לחקירתו לפני שיחזור לישראל".

3. ביום 18.6.19 הוגשה לבית המשפט חוות דעת הממונה על עבודות שירות, לפיה הנאשם נמצא מתאים
לעבודות שירות והביע נכונות לרצות את עונשו בדרך זו. הממונה המליץ כי ככל שבית המשפט יגזור על הנאשם עונש של
עבודות שירות, מקום ריצוין יהיה במעון לקשיש בפרדסיה, החל מיום 29.4.19, בהיקף של חמישה ימים בשבוע, 6.5
שעות עבודה בכל יום.

4. במסגרת הטיעונים לעונש, עתר ב"כ המאשימה לעונש הכולל בתוכו, לצד יתר רכיבי העונש המוסכמים, ארבעה
חודשי מאסר אשר ירצו בעבודות שירות. ב"כ המאשימה הזכיר כי העונש המרבי הקבוע בחוק לעבירה בה הורשע
הנאשם - שיבוש מהלכי משפט - הוא שלוש שנות מאסר, והוסיף והפנה למספר פסקי דין בהם נאשמים בעבירה
הנזכרת, אשר הורשעו בנוסף אליה גם בעבירות נוספות, נדונו לעונשי מאסר בפועל, לעיתים בתוך כותלי בית הסוהר
ולעיתים לריצוי בעבודות שירות. ב"כ המאשימה עמד על חשיבות הערך המוגן באמצעות העבירה של שיבוש מהלכי
משפט, שהוא חשיפת האמת ועשיית משפט צדק, המהוות תכלית מובהקת של ההליך הפלילי ותנאי הכרחי לפעולתן
התקינה של רשויות אכיפת החוק ולשמירת אמון הציבור במערכת האכיפה. לטענתו, חשיבותם של אינטרסים ציבוריים
אלו, ועמה הקלות בה ניתן לשבש חקירה ולהסתיר את השיבוש מקום בו נעשה שימוש במידע הנוגע לחקירה שהושג
שלא כדין, דורשים תגובה עונשית הולמת ומרתיעה מצד מערכת המשפט. המסר התקיף, הן בקביעת מתחם העונש
ההולם הן בהצבת העונש המתאים לנאשם בתוך המתחם, צריך שיופנה לא רק כלפי מי שהדליף מידע אסור מתוך
חקירה פלילית, אלא גם כלפי מי שהוגדר כחשוד במסגרת אותה חקירה וקיבל את המידע האסור מעורך דינו. ב"כ
המאשימה ציין כי הנאשם הודה שטס לחו"ל ביוזעו כי בכך יסוכל מעצרו במועד הפרוץ, ולאחר שהבין - אמנם בדיעבד -
כי המידע עבורו העביר את הכסף לעורך דינו הוא מידע אודות חקירה פלילית המתנהלת בעניינו, לרבות מועד הפרוץ
וכוונת המשטרה לעצור אותו לצורך החקירה.

לצד שיקולים אלה, המושכים לכיוון החמרה בעונש, פרש ב"כ המאשימה את השיקולים הנגדיים לקולה, המצדיקים
התחשבות בנאשם ומיתון עונשו. שיקולים מקלים אלה הם: הקשיים הראייתיים בפניהם ניצבה המאשימה לצורך הוכחת

העבירות המקוריות שיוחסו בכתב האישום לנאשם ולאחיו (נאשם 7, שכתב האישום נגדו בוטל), היינו: מתן שוחד, שיבוש מהלכי משפט וקבלת נכסים שהושגו בעוון, לרבות הוכחת חלקו הפרטני של כל אחד משני נאשמים אלו בביצוע העבירות המקוריות; התרשמותה של המאשימה כי היוזמה לביצוע עבירת השיבוש באה מצדו של נאשם 2, באופן המחליש את העניין הציבורי במיצוי ההליך הפלילי נגד הנאשם, לקוחו של נאשם 2; נכונות המאשימה להסתפק בהודאת הנאשם כי העביר את הכסף לנאשם 2 מתוך הנחה (של הנאשם) כי המידע שיקבל בתמורה הוא מידע עסקי; ההיקף הגדול ביותר של התיק, באופן שכריתת הסדר הטיעון עם הנאשם העלתה תרומה ניכרת לקידום המשפט ולחיסכון בזמן שיפוטי.

5. ב"כ הנאשם, מנגד, ביקשו מבית המשפט להסתפק בקנס הכספי בטווח המוסכם, שגובהו משמעותי, ובעונש המאסר המותנה. ב"כ הנאשם פירטו טענות במישור המשפטי ובמישור הנסיבות האישיות והמשפחתיות של הנאשם שיש בהן, לפי הטענה, כדי להצדיק הימנעות מהשתתפות עונש של מאסר בעבודות שירות, אף לא לתקופה קצרה. אשר למתחם העונש, נטען כי פסקי הדין עליהם נסמכת המאשימה אינם רלוונטיים, באשר העונשים שהוטלו בהם לא נסובו על עבירת שיבוש מהלכי משפט כעבירה יחידה, אלא על עבירת שיבוש שנלוותה לעבירות נוספות. ב"כ הנאשם הפנו למספר פסקי דין המלמדים, לשיטתם, כי כאשר מדובר בעבירה יחידה של שיבוש מהלכי משפט, התקרה העליונה של מתחם העונש היא מאסר על-תנאי, לעיתים בשילוב קנס כספי ושירות לתועלת הציבור, ופעמים שהליכים פליליים בגין עבירה יחידה זו אף מסתיימים בהימנעות מהרשעה. עוד נטען, כי מדיניות התביעה היא שלא להגיש כתב אישום בגין עבירת שיבוש מהלכי משפט כעבירה יחידה. ב"כ הנאשם הדגישו כי במסגרת הסדר הטיעון הסכימה המאשימה לכך שההגנה תעתור לעונש שלא כולל רכיב של עבודות שירות. כן פירטו הסנגורים את נסיבות ביצוע העבירה, כפי שאלו עולות מהודאת הנאשם, הממקמות, לטענתם, את מעשיו ברף התחתון של עבירת שיבוש מהלכי משפט: לא זו בלבד שעל פי הנספח להסדר הטיעון הנאשם העביר את הכסף לנאשם 2 כאשר הוא מניח שהמידע שיקבל בתמורה הוא מידע עסקי, אלא שגם לאחר שהתברר לנאשם (בדיעבד) שמדובר במידע אודות חקירה פלילית בעניינו, לא נאמר לו שמדובר במידע שהושג בדרך אסורה. משכך, טוענת ההגנה, היה הנאשם רשאי להניח שמקור המידע הוא לגיטימי (למשל, דברים שמסר נחקר אחר בפרשה או עיתונאי), ולא היה עליו לסבור כי המידע הגיע מגורם משטרי המצוי בתוך החקירה. זאת ועוד, נסיעת הנאשם לחו"ל לא נעשתה בעקבות קבלת המידע אודות החקירה, שהרי הנאשם תכנן ממילא, עוד קודם שקיבל את המידע, לשהות בחו"ל במועד המיועד למעצרו, ואף סיפר זאת לנאשם 2. במהלך השהות בחו"ל לא בוצע על ידי הנאשם כל שיבוש של החקירה, שכן בהודאת הנאשם נאמר כי נאשם 2 טס בסמוך לאחר מועד הפרוץ על מנת לפגוש אותו בחו"ל ולהכינו שם לחקירתו לפני שיחזור לישראל; הא ותו לא. הנאשם לא הודה, וממילא לא הורשע, בכך שבמהלך פגישת ההכנה שהתקיימה בחו"ל בינו לבי עורך דינו (נאשם 2) נעשה שימוש כלשהו במידע מתוך תיק החקירה. הנאשם אף לא הודה ולא הורשע בכך שתכנן את מועד חזרתו לחו"ל בזיקה אל התנהלות החקירה, לא כל שכן בכוונה לפגוע בה, שהלא בנספח להסדר הטיעון לא נאמר כי הנאשם קיבל בפועל מנאשם 2 אישור לגבי מועד חזרתו לישראל או שהוא קבע את מועד החזרה בהתאם לאישור שכזה.

מלבד נסיבות מקלות אלה, הקשורות בביצוע העבירה, הציגו ב"כ הנאשם נסיבות נוספות, שאינן קשורות בביצוע העבירה, שגם בהן יש להצדיק, על פי הנטען, הימנעות מהטלת עבודות שירות. הנאשם, בן 52, נשוי ואב לשלושה, ונעדר עבר פלילי. הוא ואחיו, נאשם 7, הם חלק מבעליה של חברה משפחתית לעבודות עפר ותשתיות (ת.ע.ן עבודות עפר בע"מ). המשפחה חמה ומלוכדת, מקפידה על שמירת החוק, ואף עוסקת בפעילות פילנתרופית. בהיותו בכור הילדים, הנאשם הוא זה שעומד בראש מערך הניהול של החברה, כך שנכחותו השוטפת והרציפה במשרדי החברה

חיונית לתפקודה. הנאשם ואחיו הואשמו לפני ארבע שנים, במסגרת כתב האישום המקורי ולאחר מכן בכתבי האישום המתוקנים, בין היתר במתן כספים לנאשם 2 על מנת שזה ייתן אותם כשוחד לשוטר. ההתגוננות מול העבירה החמורה של מתן שוחד (לצד העבירות של שיבוש מהלכי משפט וקבלת נכסים שהושגו בעוון) תבעה מהנאשם ואחיו השקעה אדירה של משאבים נפשיים וכספיים. במקום להמשיך ולהשקיע את מלוא מרצו וכוחותיו בניהול החברה, מצא הנאשם את עצמו במשך ארבע שנים - תקופה שנראתה בעיניו כנצח - בתוך הקלחת של ניהול ההליך הפלילי והסערה הציבורית שנלוותה ועדיין נלווית אליו. זעקות הנאשם באשר לחפותו בנוגע לעבירת השוחד וקבלת נכסים שהושגו בעוון, כמו גם תחינותיו שהראיות המצביעות על כך שאין לו יד ורגל בעבירות אלו, נתקלו עד לאחרונה באטימות ובחוסר נכונות של המאשימה לבדוק את הטענות. אילו היו נבחנות הטענות כבר לפני מספר שנים, היה נחסך מהנאשם וממשפחתו כולה הסבל הכרוך בניהול ההליך הפלילי ובחוסר הוודאות הנלווה אליו. השבר העצום שחוותה המשפחה אינו ניתן לתיקון. כך גם הפגיעה הכלכלית בחברה המשפחתית, אשר התקשתה במהלך השנים שחלפו מאז תחילת החקירה ומעצרים של הנאשם ואחיו, להתמודד במסגרת מכרזים ציבוריים בתחום התשתיות, המהווים את הבסיס לפעילותה, וזאת עקב העננה של עבירת השוחד שריחפה כל אותה העת מעל מנהליה. הפער בין חומרת העבירות בהן הואשמו הנאשם ואחיו מלכתחילה לבין העבירה הקלה יחסית בה לבסוף הורשע הנאשם, הוא עצום, ויש בו להצביע על הפגיעה הבלתי מידתית שנגרמה לנאשם, לבני משפחתו ולחברה שבבעלותם כתוצאה מההליך הפלילי. די בפגיעה בלתי מוצדקת זו, בקנס הכספי הנכבד ובעונש המאסר המותנה, ואין מקום להעצים את הפגיעה בנאשם ובחברה שבניהולו על ידי הטלת עונש של עבודות שירות, שכן עונש זה ינתק את הנאשם מהחברה, לא יאפשר לו לנהל אותה בתקופה בה הוא ירצה את עבודות השירות, ואף ימנע ממנו לנסוע לחו"ל לצורך מפגשים עסקיים הנדרשים לניהול השוטף.

בדברים שהשמיע טרם חתימת הדין, ציין הנאשם כי הוא מקבל אחריות מלאה על מעשיו ומודה לבית המשפט, וכן לפרקליטות שהסכימה לסיים את ההליך נגדו בהסדר הטיעון.

6. בהתאם לתיקון 113 לחוק, "**העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו**" (סעיף 40ב לחוק). קביעת מתחם העונש ההולם נעשית בהתאם לעיקרון מנחה זה, ולשם כך על בית המשפט להתחשב "**בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט" (שם, בסעיף 40ג(א)).** מכאן, שמתחם העונש ההולם מהווה "**קביעה נורמטיבית של בית המשפט באשר לאיזון בין החומרה המושגית של העבירה, החומרה הקונקרטית של העבירה והענישה המקובלת במקרים דומים**" (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (4.12.13)). הנסיבות האישיות של הנאשם, לקולה ולחומרה (כפירוסן בסעיף 40א לחוק), נשקלות לאחר שנקבע מתחם העונש ההולם. לשם גזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה, וכן נסיבות נוספות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אף שנסיבות אלו אינן נמנות על הנסיבות המפורטות בסעיפים 40ט ו-40א לחוק (שם, בסעיף 40ב). ככלל, אין בית המשפט רשאי לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם, לאחר שקבעו, אלא אם נמצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם (שם, בסעיף 40ד); ואין בית המשפט רשאי לחרוג לחומרה ממתחם העונש ההולם, לאחר שקבעו, אלא אם נמצא כי קיים חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות וכי ההחמרה בעונשו נדרשת לשם הגנה על שלום הציבור (שם, בסעיף 40ה). בתוך המתחם, רשאי בית המשפט לשקול לחומרה שיקולים של הרתעה אישית (סעיף 40ו) ושל הרתעת הרבים (סעיף 40ז). עם זאת, במקרים חריגים ו"**מטעמי צדק**" יהיה בית המשפט מוסמך לחרוג לקולה ממתחם העונש ההולם (ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, פסקאות 196-223 (29.12.15)).

עקרונות אלו של הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, תקפים גם כאשר גזירת העונש נעשית לאחר שהושג בין הצדדים הסדר טיעון בנוגע לעונש. במקרה כזה, האינטרסים של המדינה מזה ושל הנאשם מזה בהגעה להסדר (ענישה הולמת ומהירה למעשי עבירה, חסכון במשאבים, קשיים ראיתיים, נסיבות ספציפיות לקולה וכו') באים בגדר אותן נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כמובן בתיקון 113 לחוק (ע"פ 512/13 הנ"ל, בפסקה 16). השיבוץ של האינטרסים ההדדיים המקופלים בהסדר הטיעון, לתוך העקרונות הקבועים בתיקון 113, נעשית בשלושה שלבים: תחילה על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ואת העונש בתוך המתחם שהיה נקבע אלמלא ההסדר, על פי הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לאחר מכן עליו להשוות את העונש המוסכם לזה שצפוי היה להיות מוטל על הנאשם ללא ההסדר, כדי לבחון מה מידת ההקלה שהנאשם זכה לה ולהכריע אם הקלה זו עומדת במבחן החולש על אישור הסדרי טיעון, לאמור: האם התביעה ערכה איזון מתאים בין ההקלה שניתנה לנאשם לבין התועלת הציבורית שהייתה כרוכה בעריכת ההסדר (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (1) 577 (2002)). בשלב השלישי, ככל שטווח הענישה המוסכם נמצא עומד במבחן האיזון, נדרש בית המשפט לקבוע את העונש המדויק בתוך הטווח בהתחשב במלוא שיקולי הענישה, כמו גם בהסדר הטיעון ובאינטרס הציבורי שהוביל לעריכתו. ודוק: כאשר בית המשפט מחליט לקבל את הסדר הטיעון בהתאם למבחן האיזון, עליו "**לפסוק, ככלל, במסגרת טווח הענישה המוסכם (עד גבול קצוותיו), ולא בהטיה כלשהי ל'רצפה' או ל'תקרה' שמעבר לו, המותווים במתחם הענישה**" (ע"פ 512/13 הנ"ל, בפסקה 19; ראו עוד ע"פ 5953/13 מדינת ישראל נ' דודי, פסקה 20 (6.7.14); ע"פ 8820/14 שחר נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (17.5.15); ע"פ 2021/17 מצגר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (30.4.17); ע"פ 1548/18 גיא נ' מדינת ישראל, פסקאות 17-18 (28.11.18)).

7. הערך החברתי המוגן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט הוא שמירה על טוהרם ותקינותם של הליכים שיפוטיים וחקירות פליליות, ומניעת הכשלתם של הליכים אלו. זאת על מנת להבטיח את חשיפת האמת ועשיית צדק, המהוות תכליות מובהקות של ההליך המשפטי, וההליך הפלילי בפרט (רע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (5) 729, 739 (2001)). חשיבותן של תכליות אלו הביאה לסיווג עבירת השיבוש כעבירה התנהגותית, הנעברת בעצם עשיית דבר בכוונה למנוע או להכשיל את ההליך או להביא לידי עיוות דין, בלא שקיימת דרישה תוצאתית של גרימה בפועל לשיבוש מהלכי המשפט או החקירה (שם, בעמ' 743). יתר על כן, "**גם מעשה הנראה לכאורה ניטרלי כשהוא מנותק מהנסיבות ומההקשר יקיים את היסוד ההתנהגותי של העבירה, אם נסיבות העניין הנלוות לו וההקשר שבו הוא בוצע שוללים את אופיו ה'תמים' ופוגעים בערך המוגן בעבירה**" (שם, בעמ' 744).

מתחם העונש ההולם לעבירת שיבוש החקירה שביצע הנאשם, נגזר מהערך החברתי האמור, ממידת הפגיעה בערך זה שגרמה התנהגותו של הנאשם, ממדיניות הענישה הנהוגה ומנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כאמור בהודאת הנאשם, טיסתו לחו"ל נעשתה בידעו כי בכך יסוכל מעצרו במועד בו תהפוך החקירה הפלילית הסמויה לגלויה, ואף לאחר שנודע לו כי הסכום הכספי המשמעותי (50,000 דולרים) אותו העביר לנאשם 2 ניתן למעשה בתמורה למידע אודות אותה חקירה (שבאותה עת הייתה עדיין סמויה) המתנהלת בעניינם של הנאשם ואחיו. סיכול המעצר עקב טיסת הנאשם לחו"ל היווה, אפוא, הכשלה מודעת של פעולת חקירה, אשר יפים לה דבריה הבאים של השופטת פרוקצ'יה: "**שלילה זמנית של ראיות מידי המשטרה, על אף 'זמניותה', עלולה ליצור הכבדה ניכרת על עבודת המשטרה, ולפגוע באופן מהותי בטיבה ובאיכותה של החקירה. פעולה זו, על פי אופייה, מהווה מעשה 'מניעה', הכשלה או הבאה לעיוות דין, אשר אותו באה עבירת שיבוש מהלכי משפט למנוע**" (ע"פ 8721/04 אוחנה נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (17.6.07)). העברת התשלום הכספי על ידי הנאשם לנאשם 2 טרם מעשה הסיכול, מוסיפה נופך של חומרה

למעשה עצמו, אם כי במידה מתונה, לאור העובדה שבעת שהנאשם העביר את התשלום לנאשם 2, סברתו הייתה שמדובר בתשלום עבור מידע עסקי; והידיעה שמדובר במידע אודות החקירה הפלילית התחווה לנאשם רק לאחר העברת הכסף. הפחתה נוספת של חומרת המעשה נובעת מהסתפקותה של המאשימה בהודאת הנאשם בכך שטיסת נאשם 2 לחו"ל בסמוך לאחר מועד הפרוץ נעשתה "על מנת לפגוש את יוסף בחו"ל, ולהכינו שם לחקירתו לפני שיחזור לישראל", כך שבסופו של יום לא מיוחס לנאשם מעשה נוסף של שיבוש החקירה (דוגמת קבלת מידע חסוי מתוך תיק החקירה) במהלך פגישת ההכנה שהתקיימה בחו"ל בינו לבין נאשם 2. כמו כן, אף שעל פי הודאת הנאשם "פישר הפציר בו כי אכן יטוס לחו"ל, ושלא יחזור לישראל עד לאחר קבלת אישור ממנו", לא נאמר בהמשך ההודאה - בה כאמור הסתפקה המאשימה - כי בפועל הנאשם נענה לחלקה השני של בקשת נאשם 2 להשהות את חזרתו לישראל עד לאחר קבלת אישור מנאשם 2. נסיבה מקלה נוספת מצויה בעובדה שהנאשם תכנן ממילא לשהות בחו"ל במועד המיועד למעצרו. יחד עם זאת יש לזכור את ההלכה (שצוטטה לעיל) לפיה "גם מעשה הנראה לכאורה ניטרלי כשהוא מנותק מהנסיבות ומההקשר יקיים את היסוד ההתנהגותי של העבירה, אם נסיבות העניין הנלוות לו וההקשר שבו הוא בוצע שוללים את אופיו ה'תמים' ופוגעים בערך המוגן בעבירה".

בהתחשב במכלול נסיבות ביצוע העבירה כמפורט לעיל, במידת הפגיעה בערך המוגן ובמדיניות הענישה העולה מפסיקת בתי המשפט השונים, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שביצע הנאשם נע בין מאסר על-תנאי לבין מאסר בפועל לתקופה של חודשים ספורים, ולכל היותר שישה חודשים, הניתן לריצוי בעבודות שירות. כמו כן, מתחם העונש ההולם כולל בתוכו עונש קנס המושפע, בנוסף משיקולי קביעת המתחם שפורטו לעיל, ממצבו הכלכלי של הנאשם (סעיף 40ח לחוק). ממתחם עונש הולם זה אין מקום לחרוג במקרה הנוכחי, לא לקולה משיקולי שיקום (סעיף 40ד), ולא לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה).

8. הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המשליכות על גזירת מידת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, הן אלו: הנאשם נעדר עבר פלילי, וכפי שעולה מהמכתבים שהוגשו על ידו כראיות לעניין העונש (מטעם רואה החשבון של חברת ת.ע.נ; מטעם סמנכ"ל פיתוח בחברה ששימש בעבר מפקד המשטרה הצבאית החוקרת; ומטעם חבר ילדות של הנאשם העוסק ברפואת עיניים לילדים), התנהגותו הכללית נורמטיבית ומועילה למשפחתו, לחבריו ולמאות העובדים שפרנסתם תלויה בחברה שבניהולו. כמו כן, הנאשם נוהג לתרום בסתר לנזקקים, ואף נטל חלק פיסי בפעילות סיוע רפואי לילדים עיוורים בחו"ל. מעצרו של הנאשם וההלך המשפטי שהתנהל נגדו מאז ועד היום במשך כארבע שנים, גבו מחיר כבד ממנו, מבני משפחתו ומהחברה המשפחתית שבניהולו (התייחסות לכך מצויה, בנוסף לטענות הסנגורים כמפורט לעיל, גם במכתבים הנזכרים). הנאשם נטל אחריות על מעשיו, ובמסגרת הסדר הטיעון שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק. הטלת עונש של עבודות שירות על הנאשם כרוכה בפגיעה ביכולת תפקודו כמנהל החברה בתקופת ריצוי העונש. על כל אלה יש להוסיף - כשיקול אחרון במניין אך לא בחשיבות - את הפער המהותי בין העובדות והעבירות שיוחסו מלכתחילה לנאשם על ידי המאשימה במסגרת כתב האישום המקורי וכתבי האישום שתוקנו לאחר מכן, לבין העובדות בהן הודה לבסוף הנאשם ובהן הסתפקה המאשימה. דגש מיוחד בהקשר זה נודע לכך שהעבירה של מתן שוחד, שהיא העבירה החמורה בה הואשם הנאשם במסגרת כל הגרסאות של כתב האישום, נעדרה כליל במסגרת הכרעת הדין שניתנה בהסכמת המאשימה. במהלך הטיעונים לעונש הסביר ב"כ המאשימה כי הסכמתה האמורה נובעת בין היתר מקשיים ראייתיים אשר התבררו למאשימה במהלך שמיעת הראיות.

9. לאחר שלקחתי בחשבון את מכלול הנסיבות הנזכרות שאינן קשורות בביצוע העבירה, והוספתי עליהן את

הטעמים שהציגה המאשימה להצדקת התועלת הציבורית הכרוכה בעריכת הסדר הטיעון עם הנאשם, ואשר הביאו אותה לעריכת ההסדר, החלטתי להטיל על הנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, את העונשים הבאים:

א. שני חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בעבודות שירות החל מיום 29.4.19, כמפורט בחוות הדעת של הממונה על עבודות שירות. הנאשם יתייצב במועד האמור בשעה 08:00 ביחידת עבודות שירות ברמלה.

ב. קנס בסך 200,000 ₪, אשר ישולם עד ליום 12.5.19, או שלושה חודשי מאסר תחתיו.

ג. מאסר למשך שישה חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם כן יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירה לפי סימן א' בפרק ט' לחוק ("שיבוש עשיית משפט") ויורשע בשל עבירה כזאת תוך תקופת התנאי או לאחריה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, ג' ניסן
תשע"ט, 08 אפריל
2019, במעמד
הצדדים.
משה סובל, סגן נשיא